Sygn. akt XXI Pa 432/17

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Rzewuska
Sędziowie:	SO Grzegorz Kochan (spr.) SO Dorota Czyżewska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marlena Skonieczna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 października 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 28 lutego 2017 roku sygn. akt VII P 531/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od J. M. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Dorota Czyżewska Bożena Rzewuska Grzegorz Kochan

Sygn. akt XXI Pa 432/17

UZASADNIENIE

1. ***stanowiska stron***

J. M. w pozwie z 16 kwietnia 2014 r. (data nadania w placówce pocztowej) wniósł o przywrócenie go do pracy w (...) S.A. w W. na dotychczasowym stanowisku pracy przy zachowaniu poprzednich warunków pracy i płacy, ponadto zasądzenie kwoty 37.500,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym ewentualnych kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

(...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Na rozprawie 8 grudnia 2015 r. J. M. cofnął powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty 37.500,00 zł ze zrzeczeniem się roszczenia.

Na rozprawie 6 grudnia 2016 r. J. M. rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w kwocie 7.500,00 zł brutto.

2. ***wyrok Sądu I instancji***

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 28 lutego 2017 r. umorzył postępowanie o zapłatę kwoty 37.500,00 zł; oddalił powództwo w pozostałym zakresie; obciążył J. M. kosztami procesu, a szczegółowe ich wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu.

3. ***ustalenia stanu faktycznego Sądu Rejonowego***

J. M. był zatrudniony w (...) S.A. w W. (obecnie (...) S.A. w W.) od 23 października 2006 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, ostatnio w wymiarze ½ etatu, na stanowisku dyrektora oddziału. Pracę świadczył w I Oddziale (...) S.A. w W. przy ul. (...).

12 maja 2010 r. J. M. zapoznał się z treścią aktualnie obowiązującego dokumentu „Strategii i polityki kredytowej (...) S.A." wprowadzonego zarządzeniem nr (...) Prezesa Zarządu (...) S.A. z 15 marca 2010 r. i zobowiązał się do jego przestrzegania. Jednocześnie w toku wykonywanych czynności służbowych, zobowiązał się zapoznawać z aktualnymi wersjami tego dokumentu i zasad polityki kredytowej oraz przyjął do wiadomości, że niedopełnienie obowiązku przestrzegania ich postanowień będzie stanowiło poważne naruszenie obowiązków pracowniczych.

1 stycznia 2011 r. pomiędzy (...) S.A. a J. M. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) zawarta została umowa ramowa o współpracy. Przedmiotem zawartej umowy było świadczenie przez J. M. na rzecz (...) S.A. usług pośrednictwa finansowego obejmujących: a) zawieranie lub zmianę umów kredytowych; b) zawieranie lub zmianę umów o kartę kredytową; c) zakładanie lokat terminowych; d) zawieranie umów na produkty strukturyzowane; e) zawieranie lub zmianę umów ubezpieczenia; f) sprzedaż produktów inwestycyjnych; g) sprzedaż certyfikatów i jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych; h) sprzedaż lub nabywanie nieruchomości za pośrednictwem spółki (...) S.A.; i) sprzedaż usług maklerskich świadczonych przez (...) S.A.

J. M. był wspólnikiem (...) sp. z o.o. w W.. Spółka ta była jedynym komplementariuszem (...) sp. z o.o. Sp. k. w W.. Jego żona K. M. pełniła funkcję prezesa zarządu (...) sp. z o.o.

W kwietniu 2011 r. do (...) S.A. wpłynął wniosek (...) sp. z o.o. w S. o udzielenie kredytu operacyjnego na kwotę 12.298.631,88 zł, w celu sfinansowania inwestycji developerskiej. Klient ten został pozyskany przez (...) sp. z o.o., będącą pośrednikiem banku. Nadto, funkcję pośrednika w sprawie udzielenia kredytu (...) sp. z o.o. pełnił również J. M. w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod nazwą (...). W imieniu tego podmiotu złożył on do (...) S.A. wniosek o udzielenie kredytu.

Po wpłynięciu do banku, wniosek kredytowy (...) sp. z o.o. został przekazany do dalszego procedowania doradcy bankowemu K. K. (2), którego bezpośrednim przełożonym był J. M..

1 lipca 2011 r. pomiędzy (...) S.A. a (...) sp. z o.o. sp. k. w W. została zawarta umowa ramowa o współpracy. Przedmiotem tej umowy było świadczenie przez (...) sp. z o.o. sp. k. zleconych przez (...) S.A. usług pośrednictwa finansowego obejmujących między innymi: a) zawieranie lub zmianę umów kredytowych; b) zawieranie lub zmianę

umów o kartę kredytową; c) zakładanie lokat terminowych; d) zawieranie umów na produkty strukturyzowane; e) zawieranie lub zmianę umów ubezpieczenia.

Na posiedzeniu komitetu kredytowego (...) S.A. 5 sierpnia 2011 r., po zapoznaniu się z wnioskiem (...) sp. z o.o. oraz przedstawionymi warunkami transakcji, wydano negatywną decyzję dla kredytu procesowanego na przedstawionych warunkach.

14 września 2011 r. podczas posiedzenia zarządu (...) S.A. omówiono zmiany w projekcie decyzji dotyczącej udzielenia kredytu dla (...) sp. z o.o. na finansowanie działalności developerskiej. Ustalono, że kwota kaucji na zabezpieczenie zostanie zwiększona do 2.000.000,00 zł, nadto wymagane będzie uzyskanie poręczenia osób fizycznych – R. G. i P. G., będących wspólnikami (...) sp. z o.o.

Na posiedzeniu 30 września 2011 r. komitet kredytowy (...) S.A. wydał pozytywną decyzję w sprawie wniosku (...) sp. z o.o. w zakresie udzielenia wnioskowanego przez ten podmiot kredytu operacyjnego i skierował sprawę na posiedzenie zarządu banku. Jako zabezpieczenie spłaty kredytu określono m.in.: oświadczenie kredytobiorcy i poręczycieli (...) sp. z o.o., R. G. i P. G. o poddaniu się egzekucji; kaucję do kwoty 2.000.000,00 zł; hipotekę do kwoty 20.907.674,20 zł na pierwszym miejscu w KW na cały okres kredytu na nieruchomości w S. o numerze KW: (...)) wraz z cesją praw z ubezpieczenia od ognia i innych zdarzeń losowych. Na posiedzeniach komitetu kredytowego obecny był również J. M. jako osoba zaproszona, referując okoliczności związane z rozpatrywanym wnioskiem kredytowym.

Uchwałą nr 1563/2011 z 6 października 2011 r. zarząd (...) S.A. wyraził zgodę na udzielenie (...) sp. z o.o. kredytu operacyjnego w kwocie 12.298.631,88 zł na warunkach zgodnie z protokołem komitetu kredytowego Banku z 30 września 2011 r. nr (...).

17 października 2011 r. wydano decyzję kredytową do kredytu nr (...), odzwierciedlającą uchwałę zarządu banku z 6 października 2011 r. oraz decyzję komitetu kredytowego banku z 30 września 2011 r.

21 listopada 2011 r. sporządzono umowę kredytową na warunkach określonych w decyzji kredytowej z 17 października 2011 r. Umowa została podpisana przez przedstawiciela (...) S.A. 30 listopada 2011 r., a następnie przedstawiona do uruchomienia po spełnieniu wymaganych warunków.

W grudniu 2011 r. reprezentujący (...) sp. z o.o. P. G., M. G. (1) i K. S. stawili się w oddziale (...) S.A. przy ul. (...) w W. celem zapoznania się z treścią przygotowanej umowy o udzielenie kredytu. Obecny na miejscu J. M. w obecności K. K. (2) oświadczył, że ma „dobrą i złą wiadomość". Poinformował, że umowa jest gotowa do podpisania, jednakże bank uzależnił udzielenie kredytu od spełnienia dodatkowego warunku w postaci obowiązku uiszczenia dodatkowej kaucji w kwocie 2.000.000,00 zł. W odpowiedzi przedstawiciele (...) sp. z o.o. oświadczyli, że nie dysponują środkami pieniężnymi we wskazanej kwocie i nie byli w stanie pozyskać ich w krótkim czasie. W odpowiedzi, J. M. poinformował o możliwości udzielenia im przez odrębną spółkę prywatnej pożyczki w kwocie 2.000.000,00 zł, z odsetkami w wysokości 15% w skali roku. P. G., M. G. (1) i K. S. oświadczyli, że wyrażają zgodę na warunki zaproponowane przez J. M..

W grudniu 2011 r. i styczniu 2012 r. J. M. i K. K. (2) prowadzili z K. S. i P. G. korespondencję e-mailową, omawiając warunki udzielenia pożyczki. Pierwszy termin zawarcia umowy pożyczki nie doszedł do skutku z uwagi na przekazanie przez J. M. informacji o podwyższeniu oprocentowania pożyczki do 17% i braku zgody przedstawicieli (...) sp. z o.o., którzy podjęli próbę wynegocjowania niższego oprocentowania. Ostatecznie, P. G., M. G. (2) i K. S. 9 stycznia 2012 r. stawili się w kancelarii notarialnej przy ul. (...) w W., celem podpisania umowy pożyczki. Tego dnia u notariusza stawili się również J. M. wraz z żoną K. M. oraz dzieckiem. Przed dniem stawiennictwa u notariusza, J. M. nie informował przedstawicieli (...) sp. z o.o. o tym, kto będzie reprezentował pożyczkodawcę przy zawarciu umowy.

9 stycznia 2012 r. przed notariuszem W. W. w W. za repertorium (...) nr (...)pomiędzy reprezentowaną przez prezesa zarządu komplementariusza (...) sp. z o.o. sp. k. w W. a P. G. i M. G. (1) została zawarta umowa pożyczki wraz z poręczeniem oraz oświadczeniami o ustanowieniu tytułów egzekucyjnych i hipoteki. (...) sp. z o.o. udzieliła P. G. i

M. G. (1) pożyczki w kwocie 2.040.000,00 zł oprocentowanej odsetkami wynoszącymi 14,7% w stosunku rocznym w pierwszym roku i 17% w stosunku rocznym w drugim roku, liczonymi od dnia wypłaty pożyczki do dnia zwrotu (§ 1 ust. 1 umowy). Strony ustaliły, że kwota pożyczki zostanie przekazana pożyczkobiorcy w terminie do 10 stycznia 2012 r., przy czym kwota 40.000,00 zł zostanie przekazana gotówką, zaś kwota 2.000.000,00 zł zostanie przekazana przelewem na wskazany przez pożyczkobiorcę rachunek bankowy. W celu zagwarantowania spłaty udzielonej pożyczki ustanowiono następujące zabezpieczenia: poręczenie udzielone przez spółkę (...) sp. z o.o. wraz z oświadczeniem o ustanowieniu tytułu egzekucyjnego do kwoty 4.000.000,00 zł; hipoteka umowna łączna do wysokości 4.000.000,00 zł ustanowiona na nieruchomościach objętych księgami wieczystymi: (...), (...) i (...), będących własnością spółki (...) sp. z o.o. (§ 3 umowy). Reprezentowana przez K. S. i M. G. (1) spółka (...) sp. z o.o. poręczyła za istniejące i mogące powstać w przyszłości zobowiązania P. G. i M. G. (1) z tytułu zwartej umowy pożyczki do kwoty 4.000.000,00 zł (§ 4 ust. 1 umowy). (...) sp. z o.o. oświadczyła też, że co do obowiązku zapłaty na rzecz (...) sp. z o.o. sp. k. świadczeń pieniężnych od P. G. i M. G. (1) z tytułu umowy pożyczki, w przypadku gdyby wyżej wymienieni nie spełnili tych świadczeń w terminie, poddaje się egzekucji stosownie do art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. do kwoty 4.000.000,00 zł (§ 5 ust. 1 umowy). Nadto (...) sp. z o.o. oświadczyła, że ustanawia na nieruchomościach objętych księgami wieczystymi o numerach: (...), (...) i (...) hipotekę łączną do kwoty 4.000.000,00 zł na zabezpieczenie przyszłej wierzytelności, mogącej powstać w stosunku do spółki z umowy poręczenia, na podstawie której (...) sp. z o.o. poręczyła za istniejące i mogące powstać w przyszłości zobowiązania P. G. i M. G. (1) wobec (...) sp. z o.o. sp. k. z tytułu umowy pożyczki (§ 7 ust. 1 umowy).

11 stycznia 2012 r. (...) sp. z o.o. uiściła na rachunek (...) kwotę 2.000.000,00 zł tytułem kaucji do kredytu nr (...). Tego samego dnia (...) S.A. uruchomił kredyt udzielony (...) sp. z o.o.

J. M. nie informował (...) S.A. o pochodzeniu środków przeznaczonych na sfinansowanie kaucji wpłaconej przez (...) sp. z o.o., w tym o fakcie zawarcia umowy pożyczki 9 stycznia 2012 roku. Na prośbę J. M., przedstawiciele (...) sp. z o.o. pisemnie potwierdzili również odbiór objętej umową pożyczki kwoty 40.000,00 zł. W rzeczywistości, kwoty tej nie otrzymali.

1 lutego 2012 r. (...) sp. z o.o. sp. k. przeniosła na rzecz T. G. ogół swoich praw i obowiązków wynikających z umowy pożyczki z 9 stycznia 2012 r. O dokonanej cesji J. M. (podpisany jako (...)) informował M. G. (1) w wiadomości e-mail wysłanej z adresu (...) 5 marca 2012 r. Za wykonane usługi z zakresu pośrednictwa, (...) S.A. na podstawie wystawionej faktury VAT wypłaciła J. M. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) kwotę 21.077,05 zł.

J. M. nie informował (...) S.A. o sposobie, w jaki M. G. (3) i P. G. uzyskali kwotę 2.000.000,00 zł, którą przeznaczyli na pokrycie kaucji za (...) sp. z o.o., ani o sposobie zabezpieczenia roszczeń o zwrot kwoty pożyczki.

Aneksem z 18 lutego 2014 r. dokonano zmian w umowie ramowej o współpracy z 1 lipca 2011 r. zawartej pomiędzy (...) S.A. a (...) sp. z o.o. sp. k. w ten sposób, że ustalono nowy zakres usług wykonawcy, obejmujący pośrednictwo w świadczeniu następujących usług: a) zawieranie lub zmianę umów kredytowych; b) zawieranie lub zmianę umów o kartę kredytową; c) zakładanie lokat terminowych; d) zawieranie umów na produkty strukturyzowane; e) zawieranie lub zmianę umów ubezpieczenia; f) sprzedaż produktów inwestycyjnych; g) sprzedaż certyfikatów i jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych; h) sprzedaż lub nabywanie nieruchomości za pośrednictwem spółki (...) S.A.; i) sprzedaż usług maklerskich świadczonych przez (...) S.A.

W piśmie datowanym na 27 lutego 2014 r., adresowanym do przewodniczącego rady nadzorczej (...) S.A. L. C., T. G. poinformował o nieetycznych jego zdaniem metodach działania pracowników banku, opisując przebieg zdarzeń związanych z ubieganiem się (...) sp. z o.o. o kredyt w tym banku oraz udzielenia P. G. i M. G. (1) pożyczki w kwocie 2.000.000,00 zł przez (...) sp. z o.o. sp. k. Nadto opisał udział J. M. w tych zdarzeniach. Pismo to wpłynęło do rzecznika klienta (...) S.A. 5 marca 2014 r.

W piśmie wręczonym J. M. 2 kwietnia 2014 r. (...) S.A. oświadczył, że rozwiązuje zawartą z nim umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, z dniem zapoznania się z treścią oświadczenia, z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Jako podstawę do rozwiązania umowy o pracę na podstawie art. 52

§ 1 k.p. pracodawca wskazał rażące naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, do których w świetle art. 100 § 2 k.p. zaliczano m.in. przestrzeganie ustalonego w zakładzie pracy porządku oraz dbanie o jego dobro i ochronę jego mienia. W przypadku J. M. obowiązki te zostały rażąco naruszone, o czym pracodawca dowiedział się ze złożonej 5 marca 2014 r. skargi klientowskiej do rzecznika klienta. Zweryfikowany przez pracodawcę stan rzeczy wynikający ze skargi wskazywał na to, że J. M., wykorzystując posiadane przez siebie informacje służbowe z toku procesowania wniosku kredytowego firmy (...) sp. z o.o. z 15 kwietnia 2011 r., w szczególności informacje z analizy zdolności kredytowej tego klienta oraz wymogów, jakie zostały mu postawione przez komitet kredytowy banku oraz zarząd banku (wpłacenie kaucji w kwocie 2 mln zł), zapewnił on – poprzez wykorzystanie możliwości finansowych spółek, w których był udziałowcem – środki potrzebne do spełnienia warunków udzielenia kredytu, w konsekwencji czego kredyt w wysokości 12 mln zł został firmie (...) sp. z o.o. udzielony. Zapewnienie powyższych środków pod tytułem zwrotnym (w formie prywatnej, oprocentowanej pożyczki) de facto zmniejszyło jeszcze bardziej zdolność kredytową klienta, o czym jednak J. M. nie poinformował pracodawcy, który udzielając przedmiotowego kredytu, działał w błędnym, sprokurowanym przez niego, przekonaniu, że wypłacone tytułem wymaganej kaucji środki są odzwierciedleniem pozytywnej sytuacji finansowej klientów i poręczycieli. Wpłynął on zatem na pozytywne decyzje kredytowe pracodawcy wobec ww. klienta, świadomie pozornie zmieniając jego wiarygodność finansową, uzyskując w ten sposób własne przysporzenie nie tylko poprzez powiązania kapitałowe z podmiotem, który owej pożyczki w przedmiotowej sprawie udzielił na wysoki procent zwrotu, ale także poprzez prowizje pobrane z tytułu pośrednictwa w zawarciu przedmiotowej umowy kredytu. Dobro pracodawcy, który udzielając kredytu w tak wysokiej kwocie, opierał się o analizy i decyzje komitetu kredytowego i zarządu, podejmowane w oparciu o umyślnie zafałszowany przez J. M. obraz wydolności finansowej kredytobiorcy, nie stanowiło dla niego najwyraźniej żadnego punktu odniesienia przy tak zorganizowanym mechanizmie działania. Jako wieloletni pracownik banku, J. M. był świadomy narażenia pracodawcy na zwiększone ryzyko poniesienia szkody wielkich rozmiarów, wpływając swoim działaniem na pozytywną decyzję kredytową względem klienta, który w rzeczywistości nie tylko nie posiadał środków na spełnienie warunków stawianych przez komitet kredytowy i zarząd banku, ale dodatkowo zwiększył pasywa w związku z zaciągnięciem pożyczki, do której doszło z nakłonienia J. M.. (...) S.A. wskazała, że pracodawca oczekuje od osoby zajmującej tak odpowiedzialne stanowisko jak on, szczególnej dbałości o jego interesy i poszanowania obowiązującego w banku porządku, w tym także w zakresie reguł udzielania kredytów i oceny ryzyka oraz w zakresie bezwzględnego uszanowania kompetencji Komitetu Kredytowego oraz organu zarządzającego m.in. na gruncie decydowania o maksymalnym poziomie akceptowalnego ryzyka gospodarczego (kredytowego); nie zaś działań, którymi celowo doprowadza się do obejścia przyjętych w tym zakresie ustaleń – i to wyłącznie w celu uzyskania własnych korzyści przez pracownika. Działanie którego J. M. się dopuścił, w warunkach zatrudnienia w banku ocenić należało jako ciężkie i rażące naruszenie podstawowego obowiązku dbałości o dobro pracodawcy i poszanowania obowiązującego u pracodawcy porządku. Pismo zawierało pouczenie o prawie i terminie do wniesienia odwołania do Sądu Rejonowego – sądu pracy.

(...) S.A. złożyła do Prokuratury Rejonowej W. – M. w W. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstw przez J. M..

Postanowieniem z 22 lutego 2016 r. (sygn. akt 1 Ds. 873/14/III) Prokurator Prokuratury Rejonowej W. – M. w W.:

1. umorzył śledztwo przeciwko J. M. podejrzanemu o to, że 9 stycznia 2012 r. w W. pozostając w stosunku pracy z (...) oraz pełniąc funkcję kierowniczą, tj. managera Oddziału (...) Banku przy ul. (...) w W., w trakcie procedury przyznawania kredytu nr (...) dla (...) sp. z o.o., przyjął korzyść majątkową dla (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W., w której to spółce pełni funkcję komandytariusza, w postaci prawa majątkowego zobowiązującego P. G. i M. G. (1) – udziałowców (...) Sp. z o.o., do zapłaty z tytułu pożyczki 40.000,00 zł wraz z odsetkami w wysokości 14,70% w skali roku w pierwszym roku pożyczki i 17% w skali roku w drugim roku pożyczki, w zamian za niedopełnienie obowiązków polegające na niepoinformowaniu Komitetu Kredytowego (...) oraz członków zarządu (...) o pochodzeniu kwoty 2.000.000,00 zł kaucji dla kredytu nr (...) z pożyczki udzielonej przez (...) sp. z o.o. sp. k. udziałowcom (...) sp. z o.o., a poręczonej przez (...) sp. z o.o., która to okoliczność była istotna przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu kredytu o nr (...), bowiem w przypadku posiadania przez (...) wiedzy o pochodzeniu kaucji i poręczeniu jej majątkiem

(...) sp. z o.o., decyzja co do przyznania kredytu nr (...), byłaby negatywna, a co tym samym mogło wyrządzić (...) szkodę majątkową, tj. o czyn z art. 296a § 1 k.k. – wobec braku znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.;

2. umorzył śledztwo przeciwko J. M. podejrzanemu o to, że w nieustalonym czasie, nie wcześniej jednak niż od 1 czerwca 2014 r. i nie później niż 8 lipca 2015 r. w W., bez uprawnienia przetwarzał dane osobowe w zbiorze poprzez przechowywanie plików M. E. zawierających zestawienie bazy danych klientów (...), znajdujących się na dysku twardym komputera S. (...) o numerze seryjnym: (...) oraz na pendrive (...) 8GB o numerze seryjnym (...) tj. o czyn z art. 49 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych – wobec znikomej szkodliwości społecznej czynu, na podstawie art. 17 § 1 pkt 32 k.p.k.;

3. umorzył śledztwo w sprawie ujawnienia w nieustalonym miejscu, nie później niż 9 stycznia 2012 r. informacji stanowiącej tajemnicę bankową poprzez przekazanie K. M. informacji, że zarówno M. G. (1), (...) sp. z o.o. są klientami (...) S.A. jak również przekazanie szczegółów kredytu o nr (...). o czyn z art. 171 ust. 5 prawa bankowego wobec braku znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.;

4. umorzył śledztwo w sprawie naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa w nieustalonym miejscu i czasie nie później jednak niż 2 kwietnia 2014 r. poprzez skopiowanie danych kilkudziesięciu tysięcy klientów (...) S.A., a następnie wykorzystywanie jej w prowadzeniu działalności gospodarczej o nazwie (...), czym wyrządzono poważną szkodę (...) S.A. tj. o czyn z art. 23 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji – wobec braku znamion czynu zabronionego, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Na powyższe postanowienie Prokuratora (...) S.A. złożyła zażalenie.

Postanowieniem z 12 października 2016 r. (sygn. akt XIV Kp 2484/16) Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie XIV Wydział Karny po rozpoznaniu zażalenia pełnomocnika (...) S.A. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowego W. – M. z 22 sierpnia 2016 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie 1 Ds. 873/14/III zażalenia nie uwzględnił i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

Wysokość wynagrodzenia za pracę J. M., liczonego jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wynosiła kwotę 2.500,00 zł brutto miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zebranych w aktach sprawy oraz aktach osobowych powoda, nadto w dołączonych aktach sprawy o sygn. XIV Kp 2484/16 Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W.. Treść przeważającej części z tychże dokumentów nie była kwestionowana przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, uwzględniając treść art. 245 k.p.c. Nadto strony nie kwestionowały treści złożonych do akt kserokopii dokumentów, przez co okoliczności nimi stwierdzone Sąd uznał za bezsporne.

Spośród przedstawionych przez strony dokumentów, niewiele istotnego do sprawy wniósł przedłożony przez stronę pozwaną dokument – „Decyzja Członka Zarządu Pionu Bankowości Detalicznej nr (...) z 31 maja 2016 roku" (k. 295), z którego treści wynikało, że oddział pozwanego banku przy ul. (...) w W. został zlikwidowany, co mogło mieć znaczenie przy ocenie zasadności żądania przywrócenia powoda do pracy. Okoliczność ta miałaby znaczenie jedynie w razie uznania powództwa za zasadne, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Również bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały przedstawione przez powoda wydruki wiadomości e-mail i faktura (k. 296-299), dokumentujące korespondencję pomiędzy reprezentującą (...) sp. z o.o. sp. k. K. M. a pracownicą pozwanego banku M. K., dotyczącą zapłaty premii menedżerskiej za III i IV kwartał 2013 r. Okoliczność ta pozostawała bez związku z niniejszą sprawą.

Podobnie, nieistotne pozostawały zdaniem Sądu Rejonowego przedstawione przez powoda informacje odpowiadające odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS podmiotów: (...) sp. z o.o. (k. 162-163v.) oraz (...) sp. z o.o.

sp. k. (k. 169-172). Pierwszy z powołanych wydruków z uwagi na datę sporządzenia (4 grudnia 2015 r.) nie wnosił nic istotnego do sprawy (dokumentując jedynie zmianę na stanowisku prezesa zarządu tej spółki), natomiast drugi dotyczył spółki, która jak wynikało z dołączonego odpisu umowy (k. 150-155) nawiązała ze stroną pozwaną umowę obejmującą pośrednictwo, 20 lutego 2014 r., zatem w okresie, który pozostawał bez znaczenia dla niniejszej sprawy.

Sąd Rejonowy oparł się również na zeznaniach świadków: K. K. (2), Ł. N. (1), B. S. (1), M. G. (1), P. G., A. N., J. S. oraz przesłuchaniu stron, w trybie art. 302 § 1 k.p.c. ograniczonemu do przesłuchania powoda J. M..

Sąd Rejonowy co do zasady jako wiarygodne ocenił zeznania świadka K. K. (2), który (w miarę swojej pamięci) zrelacjonował przebieg procedury udzielenia przez stronę pozwaną kredytu na rzecz (...) sp. z o.o., opisując rolę powoda w tym procesie. Świadek miał przy tym bezpośrednią wiedzę o tych okolicznościach, albowiem, jako doradca, został wyznaczony przez powoda do obsługi tego klienta. Zeznania świadka co do zasady potwierdziły treść sporządzonej przez niego notatki (k. 49-50), w której świadek opisał swój udział w tej procedurze. Ponadto, świadek potwierdził, że pozwany bank nie uzyskał od powoda informacji o źródle pochodzenia środków, które ostatecznie (...) sp. z o.o. przeznaczyła na sfinansowanie kaucji.

Za wiarygodne uznać także należało zeznania świadków Ł. N. (1) i B. S. (1), którzy także potwierdzili przebieg rozpoznania wniosku o udzielenie kredytu (...) sp. z o.o., w tym postawiony przez stronę pozwaną warunek uiszczenia przez kredytobiorcę kaucji w wysokości 2.000.000 zł, jak również, że powód nie poinformował banku, o źródle pochodzenia kwoty przeznaczonej na kaucję. Dodać należało, że świadkowie zwracali uwagę na konieczność dokonania szczegółowej oceny stanu majątkowego podmiotu ubiegającego się o kredyt w pozwanym banku. Jak zeznał świadek Ł. N., „Z punktu widzenia ryzyka może mieć znaczenie szczegółowa informacja na temat sytuacji finansowej spółki ubiegającej się o kredyt jaką posiadał powód w powiązaniu z informacją jaka trafiła do spółki, która mogła udzielić tych 2 mln zł kredytu". Również świadek B. S. wskazywała, iż: „Pożyczki i inne zobowiązania mogą obniżyć zdolność kredytową (...) Źródło pochodzenia środków może mieć wpływ na decyzję kredytową (...) Jeśli środki pochodziłyby z pożyczki czy kredytu może mieć to wpływ na zdolność kredytową, na przyszłą spłatę udzielonego kredytu". O ile materiał dowodowy sprawy nie potwierdził, jakoby w pozwanym banku obowiązywał bezwzględny zakaz finansowania kaucji ze środków uzyskanych tytułem pożyczki, o tyle zeznania świadków wskazywały, że w przypadku udzielenia kredytu (...) sp. z o.o., dla dokonania właściwej oceny zdolności kredytowej tego podmiotu, konieczna była wszechstronna ocena zobowiązań tego podmiotu oraz zabezpieczeń ustanowionych na jego majątku. W kontekście powyższych zeznań, za wiarygodne uznać należało twierdzenia strony pozwanej, iż na skutek braku powiadomienia o umowie pożyczki, za spłatę której poręczyła (...) sp. z o.o. oraz ustanowiła hipotekę łączną na swoich nieruchomościach, pozwany bank w dacie podjęcia decyzji o udzieleniu kredytu nie dysponował aktualnymi informacjami na temat zdolności kredytowej tego podmiotu. Fakt ten również w ocenie Sądu miał istotne znaczenie dla decyzji pozwanego banku o udzieleniu kredytu.

Na podobną ocenę zasługiwały zeznania świadka J. S., przesłuchanego w drodze pomocy sądowej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu. Świadek ten również potwierdził przebieg procesu przyznania kredytu (...) sp. z o.o., nadto źródło pozyskania kwoty 2.000.000,00 zł na kaucję oraz fakt niepoinformowania strony pozwanej przez powoda o zawarciu takiej umowy. Świadek A. N. w swych zeznaniach opisał natomiast przyjętą u strony pozwanej praktykę współpracy niektórych z jej pracowników również na podstawie umów cywilnoprawnych, których przedmiotem była działalność z zakresu pośrednictwa. Świadek w sposób ogólny opisał również czynności powoda jako dyrektora oddziału w procesie udzielania kredytów. Natomiast świadek nie dysponował bezpośrednią wiedzą na temat przyczyn rozwiązania zawartej z powodem umowy o pracę. Zeznania świadka miały zatem, w ocenie Sądu, drugorzędne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Rejonowy dopuszczając postanowieniem z 23 lutego 2016 r. dowód z przesłuchania świadka A. N., oddalił wniosek w zakresie okoliczności trybu udzielania kredytów, albowiem z uwagi na przedmiot niniejszej sprawy, kwestia ta pozostawała bez znaczenia dla jej rozstrzygnięcia.

Nadto, Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom świadków M. G. (1) i P. G., którzy jako przedstawiciele spółki (...) sp. z o.o. brali udział w procedurze rozpoznania wniosku tego podmiotu o udzielenie kredytu. W treści zeznań tychże świadków znalazły odzwierciedlenie przytoczone w oświadczeniu strony pozwanej

twierdzenia odnośnie do udziału powoda przy udzieleniu temu podmiotowi pożyczki przez (...) sp. z o.o. sp. k. Świadkowie szczegółowo opisali okoliczności zawarcia przez nich z tą spółką umowy pożyczki, zwracając uwagę, iż to powód wystąpił z propozycją zawarcia takiej umowy. Świadkowie ci zgodnie wskazywali na zdziwienie faktem, iż spółka ta była reprezentowana przez żonę powoda, nadto również powód stawił się u notariusza i był obecny przy zawarciu umowy. Jak wskazywali świadkowie: „Na akcie była obecna pani K. M. i dziecko państwa M. i powód był obecny (...)"; „Panią M. zapamiętaliśmy, bo była z wózkiem. W zasadzie tylko to było chyba naszym największym zdziwieniem". Treść zeznań tychże świadków znalazła odzwierciedlenie w treści przedstawionej przez stronę pozwaną kopii aktu notarialnego dokumentującego zawarcie umowy pożyczki. Świadkowie opisali również przebieg procesu udzielenia przez stronę pozwaną kredytu na rzecz (...) sp. z o.o., zaś treść ich zeznań w tym zakresie znalazła potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy.

Przechodząc natomiast do oceny wiarygodności i mocy dowodowej przesłuchania powoda, Sąd Rejonowy wskazał, że nie wszystkie podnoszone przez niego twierdzenia znalazły odzwierciedlenie w materiale dowodowym sprawy. Jak wskazywano już wcześniej, brak było podstaw do kwestionowania twierdzeń, iż nie zostało wykazane, jakoby przyjęte u pozwanej zasady zabraniały pokrywania kaucji ze środków uzyskanych tytułem pożyczki. Natomiast okoliczność ta pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż kwestią kluczową pozostawała ocena zdolności kredytowej podmiotu ubiegającego się o kredyt. Oceny tej, jak wskazywała strona pozwana, dokonywano na podstawie szczegółowej analizy aktywów i pasywów danego podmiotu. Zatem bez znaczenia pozostawała kwestia, iż (...) sp. z o.o. nie była stroną umowy pożyczki z 9 stycznia 2012 r. Natomiast należało zwrócić uwagę, że w treści umowy podmiot ten udzielił poręczenia za dług M. G. (1) i P. G., poddając się dobrowolnie egzekucji do kwoty 4.000.000 zł, nadto złożył oświadczenie o ustanowieniu hipoteki łącznej do kwoty 4.000.000,00 zł na nieruchomościach będących jego własnością. Fakt, iż spółka ta przyjęła na siebie powyższe zobowiązania, w niewątpliwy sposób rzutował na ocenę jej stanu majątkowego.

Za niewiarygodne Sąd Rejonowy uznał twierdzenia powoda, jakoby inicjatywa udzielenia pożyczki na sfinansowanie kaucji wyszła od państwa G.. W tym zakresie przesłuchanie powoda pozostawało w sprzeczności ze spójnymi zeznaniami M. G. (1) i P. G.. Z zeznań tych świadków wynikało, że to powód po uzyskaniu informacji o braku środków pieniężnych, które (...) sp. z o.o. mogłaby przeznaczyć na sfinansowanie kaucji, sam wystąpił z propozycją udzielenia pożyczki przez zewnętrzną spółkę.

Sąd Rejonowy odniósł się również do treści umów o współpracy łączących stronę pozwaną z powodem w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej oraz, w późniejszym czasie, ze spółką (...) sp. z o.o. sp. k. Wskazać należało, że umowy zawarte przez stronę pozwaną z obydwoma tymi podmiotami precyzyjnie określały zakres usług z zakresu pośrednictwa, powierzonych wykonawcom. Usługi te obejmowały m.in. zawieranie lub zmianę umów kredytowych oraz w przedmiocie innych produktów i usług oferowanych przez pozwany bank. Materiał dowodowy sprawy nie potwierdzał natomiast prawdziwości twierdzeń powoda, jakoby (...) sp. z o.o. sp. k. również wykonywała czynności z zakresu pośrednictwa przy rozpatrywaniu wniosku (...) sp. z o.o. o udzielenie kredytu. W tym zakresie zauważenia wymagało, że wniosek o udzielenie kredytu został złożony przed tym jak umowa o współpracy z (...) sp. z o.o. sp. k. została zawarta. Z treści przedstawionej do akt sprawy faktury VAT wynikało, że usługi takie wykonywał powód, w ramach swojej działalności gospodarczej. Niezależnie od powyższego potrzeba podkreślić, że zakresy usług określone umowami o współpracy - wbrew twierdzeniom powoda - nie obejmowały ani udzielania pożyczek ani „organizowania finansowania" związanego z udzielanymi przez bank kredytami. Jakkolwiek umowy te w sposób wyraźny nie wyłączały możliwości udzielania pożyczek klientom pozwanego banku, jak również w istocie strona pozwana mogła mieć wiedzę, iż powód pełnił funkcję (...) sp. z o.o., będącej komplementariuszem (...) sp. z o.o. sp. k., to okoliczności te samoistnie nie przesądzały – jak chciał tego powód – o bezzasadności przyczyny rozwiązania zawartej z nim umowy o pracę. Ocena ta bowiem (o czym niżej w rozważaniach prawnych) uwzględniać musiała całokształt okoliczności sprawy, a nie jedynie powiązania powoda z podmiotem będącym pożyczkodawcą oraz ewentualną wiedzę strony pozwanej o tym fakcie.

Nadto, pozostały materiał dowodowy sprawy nie potwierdził prawdziwości twierdzeń powoda o tym, że to ze strony zarządu pozwanego banku wyszła sugestia, aby zapewnił on (...) sp. z o.o. pozyskanie środków na pokrycie kaucji.

Reasumując, Sąd Rejonowy uznał przesłuchanie powoda za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim znalazło odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym przyjętym za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Z uwagi na rozstrzygnięcie uwzględniające stanowisko strony pozwanej, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawały twierdzenia powoda odnośnie do możliwości i celowości przywrócenia go do pracy.

4. ***ocena prawna Sądu I instancji***

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest nieuzasadnione. Ostatecznie sprecyzowane powództwo objęło żądania przywrócenia do pracy i zasądzenia wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy w kwocie 7.500,00 zł. Powód w toku procesu cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 37.500,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd Rejonowy może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (§ 4). Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. W świetle brzmienia powyższych przepisów należało uznać częściowe cofnięcie pozwu za skuteczne, bowiem nie było ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierzało do obejścia prawa, nadto nie naruszało słusznego interesu pracownika (art. 469 k.p.c.). Stąd też, w zakresie roszczenia o zapłatę kwoty 37.500,00 zł postępowanie, według Sądu Rejonowego, należało umorzyć na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że jak wynikało z ustaleń faktycznych, strona pozwana powzięła wiedzę o okolicznościach, powołanych jako przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę, na skutek datowanego na dzień 27 lutego 2014 r. listu T. G., pierwotnie adresowanego do L. C., pełniącego w pozwanym banku funkcję przewodniczącego rady nadzorczej. List ten, czego powód nie kwestionował, trafił do rzecznika klienta w pozwanym banku 5 marca 2014 r., i ten dzień uznać należało za datę, w której strona pozwana powzięła wiedzę o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę. Zatem składając oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, które powód odebrał 2 kwietnia 2014 r., strona pozwana dochowała terminu, o którym mowa w art. 52 § 2 k.p. Powód wniósł pozew o przywrócenie do pracy 16 kwietnia 2014 r., zatem z zachowaniem czternastodniowego terminu, o którym mowa w art. 264 § 2 k.p., zgodnie z ówczesnym brzmieniem tego przepisu.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy rozważył merytoryczną analizę powództwa. Strona pozwana w piśmie z 2 kwietnia 2014 r., rozwiązała zawartą z powodem umowę o pracę z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Uzasadniając tę decyzję, strona pozwana w sposób opisowy powołała się na rażące naruszenie przez powoda obowiązków pracowniczych przestrzegania ustalonego w zakładzie pracy porządku oraz dbania o jego dobro i ochrona jego mienia. Rozwijając ten opis, strona pozwana wskazała, że w toku weryfikacji informacji podanych w skardze klienta dowiedziała się, że powód, wykorzystując posiadane przez siebie informacje uzyskane w toku procedowania wniosku kredytowego (...) sp. z o.o., zapewnił – poprzez wykorzystanie możliwości finansowych spółek, w których był udziałowcem – środki potrzebne na sfinansowanie warunków udzielenia kredytu, tj. uiszczenie kaucji w kwocie 2.000.000,00 zł, w konsekwencji czego kredyt został temu podmiotowi udzielony. W ocenie strony pozwanej, zapewnienie tychże środków de facto zmniejszyło jeszcze bardziej zdolność kredytową tego klienta, o czym powód nie poinformował banku, który udzielając kredytu działał w błędnym przekonaniu, że środki wpłacone tytułem kaucji były odzwierciedleniem pozytywnej sytuacji finansowej klientów i poręczycieli. Zatem powód, zdaniem pozwanej, wpłynął pozytywnie na jej decyzje kredytowe, świadomie pozornie zmieniając wiarygodność finansową kredytobiorcy, uzyskując w ten sposób własne przysporzenie, co naruszało dobro pracodawcy. W ocenie strony pozwanej, powód, jako wieloletni pracownik banku, był świadomy narażania pracodawcy na zwiększone ryzyko poniesienia szkody

wielkich rozmiarów, wpływając swoim działaniem na decyzję kredytową wobec podmiotu, który w rzeczywistości nie tylko nie posiadał środków na spełnienie warunków stawianych przez Komitet Kredytowy i zarząd banku, ale dodatkowo zwiększył pasywa w związku z zaciągnięciem pożyczki z nakłonienia powoda. Reasumując, strona pozwana uznała zachowanie powoda jako ciężkie i rażące naruszenie podstawowego obowiązku dbałości o dobro pracodawcy i poszanowania obowiązującego u pracodawcy porządku.

Analizując treść powyższego oświadczenia Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że przyczyna oznaczona w piśmie pracodawcy została sformułowana w sposób dostatecznie jasny i konkretny. Na podstawie tego oświadczenia można było w sposób niebudzący wątpliwości stwierdzić jakie zachowania powoda stały się przyczyną rozwiązania z nim umowy o pracę. W okolicznościach sprawy powód, domagając się przywrócenia do pracy u strony pozwanej, kwestionował tak oznaczoną przyczynę rozwiązania umowy o pracę zaprzeczając, aby naruszał podstawowe obowiązki pracownicze, w sposób opisany w oświadczeniu strony pozwanej.

Odnosząc się do stanowiska powoda Sąd Rejonowy stwierdził, iż ustalony w sprawie stan faktyczny potwierdził prawdziwość zarzutów stawianych mu przez stronę pozwaną. Powód bowiem, pełniąc funkcję dyrektora oddziału pozwanego banku, dysponował wiedzą na temat wniosku o udzielenie kredytu, jaki w 2011 r. złożyła do tegoż banku (...). Co istotne, w dacie zgłoszenia się tejże spółki o udzielenie kredytu, powoda ze stroną pozwaną, obok stosunku pracy, łączył stosunek obligacyjny na podstawie „umowy ramowej o współpracy" z 1 stycznia 2011 r., obejmującej pośrednictwo przy świadczeniu określonych usług, wykonywanych w ramach prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej. Skierowany do pozwanego banku wniosek o udzielenie kredytu, procedowany przez doradcę bankowego K. K. (2), z uwagi na znaczną kwotę wnioskowanego kredytu (ponad 12.000.000 zł), miał charakter precedensowy, i był kilkukrotnie omawiany na posiedzeniach komitetu kredytowego oraz zarządu pozwanego banku, analizujących zdolność kredytową (...). Powód, jako osoba mająca wiedzę o szczegółach wniosku oraz o stanie majątkowym kredytobiorcy, brał udział w posiedzeniach komitetu kredytowego. Natomiast w czasie rozpatrywania wniosku, zarząd pozwanego banku określił dodatkowe warunki udzielenia kredytu, obejmujące m.in. konieczność uiszczenia przez kredytobiorcę na rzecz banku kaucji w kwocie 2.000.000,00 zł. Przedstawiciele (...) poinformowani o tych warunkach, oświadczyli, że spółka w danym momencie nie dysponowała wolnymi środkami pieniężnymi w tej kwocie. Powód nie poinformował o tym fakcie przełożonych, a zamiast tego zaoferował możliwość udzielenia pożyczki w tej kwocie przez podmiot zewnętrzny, co zyskało aprobatę przedstawicieli tej spółki. Jednocześnie materiał dowodowy sprawy nie potwierdził, jakoby propozycja zawarcia umowy pożyczki wyszła ze strony wspólników (...) sp. z o.o. oraz, jakoby ze strony zarządu pozwanego banku kierowano do powoda sugestie, aby zapewnił środki pieniężne niezbędne do sfinansowania kaucji. Przed datą zawarcia umowy pożyczki, powód jedynie ogólnikowo informował przedstawicieli pożyczkobiorcy, że pożyczki udzieli podmiot działający pod firmą (...). O tożsamości osoby reprezentującej tenże podmiot, przedstawiciele (...) dowiedzieli się dopiero w dacie zawarcia umowy pożyczki, kiedy to do kancelarii notarialnej stawiła się żona powoda, K. M. wraz z powodem i dzieckiem. Jak wynikało z zeznań P. G. i M. G. (1), było to dla nich zaskoczenie.

Sąd Rejonowy podkreślił, że funkcję pośrednika przy zawarciu umowy kredytu z (...) sp. z o.o. pełnił powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, co odzwierciedlała faktura wystawiona przez niego za wykonane usługi. Natomiast umowa o współpracy z (...) sp. z o.o. sp. k. została zawarta przez pozwany bank dopiero 1 lipca 2011 r., długo po wpłynięciu wniosku (...) sp. z o.o. o udzielenie kredytu. Nie będąc pośrednikiem przy zawarciu tej umowy kredytu, spółka ta nie mogła samodzielnie pozyskać wiedzy odnośnie do faktu procedowania wniosku kredytowego (...) sp. z o.o. oraz stanu majątkowego tego podmiotu. Zgodzić się w tym względzie należało więc ze stanowiskiem strony pozwanej, iż wiedzę tę (...) sp. z o.o. sp. k. mogła pozyskać jedynie od powoda, który udzielił jej wbrew obowiązującej go tajemnicy bankowej w rozumieniu art. 104 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Dodatkowo zakresy umów o współpracy zawartych przez stronę pozwaną z powodem oraz z (...) sp. z o.o. sp. k. nie obejmowały wcale możliwości udzielania kredytobiorcom pożyczek w celu finansowania zabezpieczeń spłaty kredytów udzielanych przez pozwany bank.

Odnosząc się do kwestii samej umowy pożyczki zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. sp. k. (pożyczkodawca) a P. G. i M. G. (1), na podstawie której spółka przeniosła na te osoby kwotę 2.040.000,00 zł, Sąd Rejonowy wskazał, że choć faktem było, że (...) sp. z o.o. nie była stroną tej umowy, o tyle istotne znaczenie miało, iż w treści zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki znalazło się poręczenie za jej spłatę, udzielone przez (...) sp. z o.o., wraz z oświadczeniem tego podmiotu o dobrowolnym poddaniu się egzekucji na podstawie art. 777 § 1 pkt 5 k.p.c. do kwoty 4.000.000,00 zł. Ponadto, podmiot ten złożył oświadczenie o ustanowieniu hipoteki łącznej na nieruchomościach, będących jego własnością, również do wysokości kwoty 4.000.000,00 zł, na zabezpieczenie przyszłej wierzytelności z tytułu umowy o zwrot pożyczki.

Okolicznością przyznaną przez samego powoda pozostawało, iż nie zawiadomił on pozwanego banku o fakcie zawarcia tej umowy pożyczki, w szczególności o przyjętych przez strony sposobach zabezpieczenia roszczenia o jej zwrot. W konsekwencji, pozwany bank, podejmując po wpłacie kaucji decyzję o udzieleniu kredytu (...) sp. z o.o., nie dysponował pełną wiedzą na temat rzeczywistego stanu majątkowego tego podmiotu. Natomiast jest faktem powszechnie znanym i niewymagającym wiedzy specjalistycznej z zakresu bankowości, iż bank, rozpoznając wniosek o udzielenie kredytu, dokonuje szczegółowej oceny zdolności kredytowej danego podmiotu, analizując stan jego aktywów i pasywów. Strona pozwana nie była w tym zakresie wyjątkiem. Również w toku procedowania wniosku (...) sp. z o.o. dokonano szczegółowej analizy zdolności kredytowej tego podmiotu na podstawie oświadczeń osób reprezentujących ten podmiot oraz dokumentów załączonych do wniosku kredytowego. W niniejszej sprawie, osoby mające być poręczycielami udzielanego kredytu zaciągnęły tymczasem dodatkowe zobowiązanie do zwrotu kwoty 2.040.000,00 zł uzyskanej tytułem pożyczki, nadto również kredytobiorca poręczył za zwrot tej kwoty, dobrowolnie poddając się egzekucji do kwoty 4.000.000,00 zł, nadto udzielając zabezpieczenia na swoim majątku poprzez ustanowienie hipoteki łącznej w tej samej wysokości. Zasady doświadczenia życiowego jednoznacznie wskazywały, że okoliczności te nie pozostawały bez wpływu na zdolność kredytową (...) sp. z o.o. Natomiast, wobec braku powiadomienia przez powoda o treści zawartej umowy pożyczki, strona pozwana w dacie spełnienia świadczenia z tytułu umowy kredytu, nie dysponowała aktualnymi informacjami o stanie majątkowym kredytobiorcy, tj. o dodatkowych zobowiązaniach poręczycieli kredytu, nadto o udzielonym przez kredytobiorcę poręczeniu oraz o zabezpieczeniu ustanowionym na majątku tego podmiotu. W ocenie Sądu Rejonowego, oczywistym było, iż wiedza o powyższych okolicznościach mogła mieć istotny wpływ na decyzję pozwanego banku o udzieleniu kredytu na rzecz (...) sp. z o.o.

W okolicznościach tej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że powód w dacie zdarzeń opisanych w oświadczeniu strony pozwanej, był jej doświadczonym pracownikiem, zatrudnionym od przeszło pięciu lat, nadto zajmującym kierownicze stanowisko dyrektora oddziału. Strona pozwana mogła mieć uzasadnione oczekiwania, iż pracownik jak powód będzie świadomy spoczywającego na nim obowiązku dochowania lojalności wobec pracodawcy, w tym konieczności informowania go o wszystkich zdarzeniach mogących mieć znaczenie dla oceny zdolności kredytowej klientów pozwanego banku, a o których posiadł on wiedzę. W tym kontekście, bez znaczenia pozostawały twierdzenia powoda, iż na zajmowanym stanowisku pracy nie zajmował się on bezpośrednią obsługą klientów oraz nie był umocowany do samodzielnego podejmowania decyzji w sprawie udzielenia kredytu. Jak wskazywano wyżej, fakt zabezpieczenia przez (...) sp. z o.o. roszczenia o zwrot pożyczki poprzez poręczenie oraz ustanowienie hipoteki do kwoty 4.000.000,00 zł musiał w sposób istotny wpłynąć na zdolność kredytową tego podmiotu, o czym powód wiedział, jednakże zataił te informacje przed stroną pozwaną.

Analiza ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego jednoznacznie wskazywała przy tym, iż powód informacje te zataił umyślnie, zmierzając do uzyskania korzyści finansowych. Po zawarciu umowy kredytu z (...) sp. z o.o., powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej za wykonane usługi pośrednictwa otrzymał kwotę 21.077,05 zł. Nadto, jak wynikało z zeznań świadków M. G. (1) i P. G., powód otrzymał także objętą umową pożyczki kwotę 40.000,00 zł, która faktycznie nigdy nie została wypłacona pożyczkobiorcom. Natomiast w dalszej perspektywie czasowej, powód, jak wynikało z treści oświadczenia T. G., uzyskał również pewne kwoty pieniężne z tytułu odsetek od udzielonej pożyczki.

Dokonując oceny opisanego wyżej zachowania powoda, Sąd Rejonowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z 5 kwietnia 2005 r. sygn. I PK 208/04 (opubl. OSNP 2006 nr 1-2 poz. 3), iż do podstawowych obowiązków pracowniczych o charakterze powszechnym (występujących w każdym stosunku pracy) należą obowiązki wymienione w art. 100 k.p. Do takich - powszechnych i podstawowych - został zakwalifikowany normatywnie obowiązek dbałości o dobro zakładu pracy (art. 100 § 2 pkt 4 k.p.). Jest on pojmowany szeroko. Zasadniczo granice należytego jego spełniania wyznacza interes pracownika. (...) Jednym z kryteriów oceny należytego wykonywania obowiązku dbałości o dobro pracodawcy jest pozycja zawodowa pracownika oraz usytuowanie zajmowanego przez niego stanowiska w strukturze zakładu. Słuszny pogląd zawarł Sąd Najwyższy również w uzasadnieniu wyroku z 24 lutego 2012 r. (sygn. akt II PK 143/11, LEX nr 1217883) wskazując uzasadnioną przyczyną rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie musi być jedynie zawinione uchybienie podstawowym obowiązkom pracowniczym, wywołujące istotną szkodę majątkową w mieniu pracodawcy. Taką przyczyną może być również zawinione i bezprawne zachowanie pracownika powodujące samo zagrożenie interesów pracodawcy. Interesu pracodawcy nie można przy tym sprowadzać jedynie do szkód majątkowych oraz interesu materialnego. Pojęcie to obejmuje także elementy niematerialne, jak np. dyscyplina pracy czy poszanowanie przez pracowników majątku pracodawcy (wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2013 r., I PK 275/12, LEX nr 1380854).

Aprobując prezentowane wyżej poglądy, Sąd Rejonowy wskazał, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy, zachowanie powoda ocenić należało jako ciężkie naruszenie określonego w art. 100 § 2 pkt 4 k.p. obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy oraz wynikającego z tegoż przepisu obowiązku zachowania lojalności wobec pracodawcy. Powód bowiem samowolnie wykorzystał informacje o procesie udzielania kredytu (...) sp. z o.o., stawianych kredytobiorcy wymogach oraz o sytuacji majątkowej tego podmiotu, do własnych celów, umożliwiając zawarcie przez (...) sp. z o.o. sp. k. z tym podmiotem umowy pożyczki na kwotę 2.040.000,00 zł. Spłata tej pożyczki została poręczona przez (...) sp. z o.o., nadto na majątku tej spółki ustanowiono dodatkowe zabezpieczenie w postaci hipoteki. Najistotniejsze jednak było to, że fakt ten został zatajony przez powoda przed stroną pozwaną. Jego zatajenie nie wynikało przy tym z niedopatrzenia czy nieostrożności powoda, a z jego świadomej decyzji motywowanej chęcią uzyskania dodatkowej korzyści majątkowej, znacznie wykraczającej poza prowizję za pośrednictwo, wypłacaną przez pozwany bank. Na taką ocenę bez wpływu pozostawała kwestia, czy strona pozwana miała inne możliwości pozyskania wiedzy o fakcie rzeczonej pożyczki. Rzeczą powoda bowiem, który podjął takie działania, jak w rozpatrywanej sprawie, było poinformowanie przełożonych o tych faktach, skoro były istotne z punktu widzenia interesów pracodawcy. Nie budziła przy tym wątpliwości Sądu świadomość powoda – jako wieloletniego, doświadczonego pracownika banku – istotności tych faktów, a także zakresu jego podstawowych obowiązków pracowniczych. Podnoszenie przez niego w procesie okoliczności przeciwnych stanowiło w ocenie Sądu orzekającego w tej sprawie jedynie próbę uniknięcia odpowiedzialności przed skutkami dyscyplinarnego rozwiązania umowy o pracę.

Sąd Rejonowy zgodził się również z zawartymi w oświadczeniu strony pozwanej twierdzeniami odnośnie do naruszenia przez powoda obowiązku przestrzegania ustalonego w zakładzie pracy porządku (art. 100 § 2 pkt 2 k.p.). Powód, jako doświadczony pracownik, niewątpliwie był świadomy obowiązującej w pozwanym banku procedury rozpoznawania wniosków kredytowych, w tym kompetencji Komitetu Kredytowego oraz zarządu banku do decydowania o warunkach udzielenia kredytu z uwzględnieniem akceptowalnego poziomu ryzyka gospodarczego. Natomiast na skutek braku poinformowania przez powoda o aktualnym stanie majątkowym kredytobiorcy, kompetentne organy pozwanego banku pozbawione były możliwości dokonania wyczerpującej analizy zdolności kredytowej tego podmiotu oraz należytej oceny ryzyka związanego z udzieleniem wnioskowanego kredytu.

Stąd też Sąd Rejonowy uznał, że całokształt opisanych wyżej okoliczności uzasadniał skorzystanie przez stronę pozwaną z określonej w art. 52 § 1 pkt 1 k.p. instytucji rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych.

Odnosząc się do twierdzenia pełnomocnika powoda, jakoby w początkowej fazie postępowania stopień demagogii oraz manipulacji pozwanej był dość znaczący, skoro nie informowała ona Sądu Rejonowego o fakcie związania stron także umowami cywilnoprawnymi, Sąd Rejonowy zauważa, że również powód nie poinformował Sądu o tych

okolicznościach w pozwie, ani później, niezwłocznie po ustanowieniu pełnomocnika, a dopiero pismem z 7 grudnia 2015 r., po rozprawie z 16 czerwca 2015 r. i z 3 września 2015 r. mimo, że uznawał, iż okoliczności te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Nieuprawnione i niczym niepoparte pozostawało przy tym stanowisko, że skoro pozwana zdecydowała się na zawarcie z podmiotem powiązanym z powodem umowy o współpracy, to co najmniej godziła się ona na to, że powód prowadząc dodatkową działalność gospodarczą może wykorzystywać informacje, które powziął w trakcie świadczenia pracy na podstawie umowy o pracę. Przeciwnie, pracodawca ma prawo oczekiwać od swojego długoletniego pracownika, w szczególności zajmującego kierownicze stanowisko, sumiennego i starannego wykonywania pracy, w tym zachowania obowiązku lojalności i poszanowania jego interesów.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda o przywrócenie do pracy nie zasługiwało na uwzględnienie. W konsekwencji powyższego rozstrzygnięcia, za bezzasadne Sąd Rejonowy uznał roszczenie powoda o zasądzenie wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy (art. 57 § 1 k.p.), możliwe do uwzględnienia jedynie w razie uznania za zasadne roszczenia o przywrócenie do pracy, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Sąd Rejonowy orzekł o kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c.), obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą w sprawie. Stosownie do art. 108 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy orzekł jedynie o zasadach ponoszenia przez strony kosztów procesu, szczegółowe wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu.

5. ***apelacja powoda***

Powód zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w zakresie pkt 2 i 3, zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, w zakresie w jakim Sąd przyjął, iż:

a. pozwana nie dysponowała pełną wiedzą na temat rzeczywistego stanu majątkowego spółki (...) sp. z o.o.

b. pozwana nie dysponowała wiedzą, iż środki na pokrycie kaucji w wysokości 2.000.000 zł spółka (...) sp. z o.o. pozyskała z pożyczki;

c. pozwana - w dacie podjęcia decyzji o udzieleniu kredytu dla spółki (...) sp. z o.o. – nie dysponowała aktualnymi informacjami na temat zdolności kredytowej ww. podmiotu;

d. nie są prawdziwe twierdzenia powoda, iż to zarząd pozwanej zasugerował pozwanemu, aby zapewnił spółce (...) sp. z o.o. środki na pokrycie wymaganej przez Bank kaucji;

podczas, gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, że pozwana dysponowała pełną wiedzą, tak w zakresie stanu majątkowego spółki (...) sp. z o.o., jak również co do faktu, iż środki na pokrycie kaucji w wysokości 2.000.000,00 zł ww. spółka pozyskała z pożyczki;

Uchybienia te zdaniem apelującego doprowadziły do:

2) naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 52 § 1 pkt 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy powód J. M. dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych - podczas, gdy okoliczności sprawy nie pozwalają na przyjęcie, iż zachowanie powoda miało bezprawny i zawiniony charakter,

zaś z ostrożności procesowej, na wypadek przyjęcia, iż zachowanie powoda miało jednak charakter bezprawny - naruszenie art. 52 § 1 k.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zachowanie powoda miało charakter zawiniony.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości; zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych.

6. ***odpowiedź na apelację***

Pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

7. ***ocena prawna Sądu Okręgowego***

Apelacja powoda, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy wskazuje, że podziela ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy dokonane przez Sąd I instancji. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłową i szczegółową analizę zebranego materiału dowodowego, a następnie dokonał jego rzetelnej i wszechstronnej oceny. Wyprowadzone na tej podstawie wnioski są zgodne z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym i jako takie znalazły aprobatę Sądu odwoławczego.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje, że bez znaczenia dla sprawy pozostają twierdzenia powoda o próbie ukrycia przez pozwaną zawarcia z powodem umowy o pracę i umowy cywilnoprawnej. Powód nie wykazał, aby okoliczność ta miała jakikolwiek związek z niniejszą sprawą, zwłaszcza w kontekście jego obowiązków pracowniczych i zarzutów pracodawca dotyczących ich naruszenia. Nie ulega wątpliwości, że powoda i pozwaną spółkę wiązał stosunek pracowniczy i pozwana rozwiązała tenże stosunek z uwagi na zaniechania powoda, które były związane bezpośrednio z wykonywanymi przez niego obowiązkami pracowniczymi. Zatem Sąd odwoławczy w tym zakresie rozpoznawał przedmiotową sprawę.

Nieuzasadniony okazał się również zarzut powoda, który podnosił, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo ustalił, że pozwana nie dysponowała wiedzą na temat rzeczywistego stanu majątkowego (...) sp. z o.o. Jak wynika z materiału dowodowego 30 września 2011 r. komitet kredytowy pozwanej wydał pozytywną decyzję w przedmiocie przyznania (...) sp. z o.o. pożyczki, pod warunkiem złożenia kaucji, poddania się przez wspólników tejże spółki – R. G. i P. G. – egzekucji oraz ustanowienia hipoteki. Decyzja ta została przedstawiona (...) sp. z o.o. w grudniu 2011 roku, a powód uzyskał wiedzę, że wspólnicy spółki nie posiadali wówczas kwoty 2.000,000,00 zł celem uiszczenia kaucji. Niewątpliwie powód wykorzystując wiedzę uzyskaną w ramach obowiązków służbowych w związku z procedowaniem wniosku kredytowego, zaproponował wspólnikom kontrahenta udzielenie pożyczki przez spółkę prywatną. W styczniu 2012 roku (...) sp. z o.o. sp. k., w której powód był członkiem zarządu komplementariusza tej spółki, udzielił R. G. i P. G. pożyczki w kwocie 2.000.000,00 zł, zabezpieczając spłatę pożyczki poręczeniem (...) sp. z o.o. do kwoty 4.000.000,00 zł i poddaniu się przez spółkę ewentualnej egzekucji oraz ustanowieniem na nieruchomościach, będących własnością (...) sp. z o.o., hipoteki do 4.000.000,00 zł. Nie ulega wątpliwości, że powód nie poinformował pracodawcy ani o powyższej wskazanej transakcji, ani o jej możliwych skutkach dla oceny zdolności kredytowej kontrahenta banku.

Jak słusznie zauważył Sąd I instancji pożyczka udzielona przez spółkę (...) niewątpliwie miała wpływ na ocenę sytuacji finansowej (...) sp. z o.o. Wprawdzie to nie spółka podpisała umowę pożyczki (jej właściciele), to jednak spółka stała się poręczycielem, poddała się egzekucji, a nadto ustanowiła hipotekę na części swoich nieruchomości. Okoliczności te powód jako pracownik spółki powinien przedstawić pracodawcy, gdyż miało nich bezpośrednią wiedzę, co więcej brał udział w udzieleniu pożyczki, która oddziaływała na ocenę sytuacji finansowej kontrahenta banku. Bez znaczenia pozostaje fakt, czy w takiej sytuacji pracodawca udzieliłby spółce pożyczki, czy też nie. Istotne jest natomiast to, że powód, będąc pracownikiem pozwanej, nie przekazał informacji ważnych dla oceny zdolności kredytowej, przez co pozwana, podpisując ze spółką umowę pożyczki, miała mylne wyobrażenie na temat jej sytuacji finansowej.

Co więcej, wbrew twierdzeniom powodowa, pozwana nie miała wiedzy, że (...) sp. z o.o. nie posiadał wolnych środków na pokrycie kaucji. Świadek K. K. (2) w trakcie swoich zeznaniach jednoznacznie wskazywał, że „(...)" (k. 94). O tym fakcie został poinformowany jedynie powód oraz świadek (k. 94). W tym kontekście nieprawdziwie są również twierdzenia powoda jakoby pozwana miała wiedze na temat tego, że (...) sp. z o.o. sfinansowała kaucję z pożyczki. Jeśli

bowiem pozwana nie miała wiedzy na temat braku przez spółkę środków finansowych na pokrycie kaucji, to też nie mogła wiedzieć, aby spółka kaucje pokryła z pożyczki. Nie potwierdza tego chociażby fakt, że środki na pokrycie kaucji wpłynęły od udziałowców. Z kolei domniemania czynione w tym zakresie przez powoda nie zostały niczym poparte i stanowią jedynie jego gołosłowne domysły.

Przy ocenie tego typu zarzutu powoda należy ponownie podkreślić, iż to on jako przedstawiciel banku miał wiedzę o sytuacji finansowej kontrahenta i wiedzy tej nie przedstawił organom banku aprobującym ostatecznie decyzję kredytową spółki (...). Ta informacja zatajona przez pracownika trafnie została uznana przez bank na naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych.

Powód nie wykazał także, aby to zarząd pozwanej nakłaniał powoda do zapewnienia spółce środków na uiszczenie kaucji. Po pierwsze przeczy temu fakt, że pozwana nie miała wiedzy o braku posiadania przez spółkę środków na uiszczenie kaucji, a pod drugie powód nie wykazał takiej okoliczności żadnymi środkami dowodowymi.

Przyjmując zatem bezzasadność wskazanych zarzutów procesowych, Sąd Okręgowy przeszedł do rozważenia zasadności zastosowanego w sprawie prawa materialnego.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od byłego pracodawcy odszkodowania na podstawie art. 56 § 1 k.p. za nieuzasadnione rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez powoda obowiązków pracowniczych. Zatem w tak określonych graniach powództwa należało ustalić, czy pozwana rozwiązała stosunek pracy z powodem zgodnie z zachowaniem wymagań przewidzianych w Kodeksie pracy.

W myśl art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Cytowany przepis nie zawiera katalogu określającego, choćby przykładowo, na czym polega ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez pracownika. Z jego treści oraz z wieloletniego doświadczenia orzeczniczego wynika jednak, że nie każde naruszenie przez pracownika obowiązków może stanowić podstawę rozwiązania z nim umowy w tym trybie – musi to być naruszenie podstawowego obowiązku, zaś powaga tego naruszenia rozumiana musi być jako znaczny stopień winy pracownika. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p., jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 1997 r., I PKN 193/97, OSNAPiUS 1998/9/269).

Z powyższego wynika, że nie każde naruszenie przez pracownika obowiązków może stanowić podstawę rozwiązania umowy w tym trybie art. 52 § 1 ust. 1 k.p. Musi to być naruszenie podstawowych obowiązków, spowodowane przez pracownika świadomie, w sposób przez niego zawiniony oraz stwarzać zagrożenie dla interesów pracodawcy. Jak z tego widać, przy ocenie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych należy brać pod uwagę zarówno stopień natężenia złej woli pracownika, jak i rozmiar szkody, jaką może pociągać za sobą naruszanie obowiązków pracowniczych. Natomiast ocena, czy dane naruszenie obowiązku jest ciężkie, zależy od okoliczności każdego indywidualnego przypadku.

W przedmiotowej sprawie przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę było ciężkie naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Jako podstawę do rozwiązania umowy o pracę pozwana wskazała rażące naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, do których w świetle art. 100 § 2 k.p. zaliczano m.in. przestrzeganie ustalonego w zakładzie pracy porządku oraz dbanie o jego dobro i ochronę jego mienia. W przypadku J. M. obowiązki te zostały rażąco naruszone, o czym pracodawca dowiedział się ze złożonej 5 marca 2014 r. skargi klientowskiej do Rzecznika Klienta. Zweryfikowany przez pracodawcę stan rzeczy wynikający ze skargi wskazywał na to, że J. M., wykorzystując posiadane przez siebie informacje służbowe z toku procesowania wniosku kredytowego firmy (...) sp. z o.o. z 15 kwietnia 2011 r., w szczególności informacje z analizy zdolności kredytowej tego klienta oraz wymogów, jakie zostały mu postawione przez komitet kredytowy banku oraz zarząd banku (wpłacenie kaucji w kwocie 2 mln zł), zapewnił on – poprzez wykorzystanie możliwości finansowych spółek, w których był udziałowcem

– środki potrzebne do spełnienia warunków udzielenia kredytu, w konsekwencji czego kredyt w wysokości 12 mln zł został firmie (...) sp. z o.o. udzielony. Zapewnienie powyższych środków pod tytułem zwrotnym (w formie prywatnej, oprocentowanej pożyczki) zmniejszyło jeszcze bardziej zdolność kredytową ww. klienta, o czym jednak J. M. nie poinformował pracodawcy, który udzielając przedmiotowego kredytu, działał w błędnym, przekonaniu, że wypłacone tytułem wymaganej kaucji środki są odzwierciedleniem pozytywnej sytuacji finansowej klientów i poręczycieli. Wpłynął on zatem na pozytywne decyzje kredytowe pracodawcy wobec ww. klienta, świadomie pozornie zmieniając jego wiarygodność finansową, uzyskując w ten sposób własne przysporzenie nie tylko poprzez powiązania kapitałowe z podmiotem, który owej pożyczki w przedmiotowej sprawie udzielił na wysoki procent zwrotu, ale także poprzez prowizje pobrane z tytułu pośrednictwa w zawarciu przedmiotowej umowy kredytu. Dobro pracodawcy, który udzielając kredytu w tak wysokiej kwocie, opierał się o analizy i decyzje komitetu kredytowego i zarządu, podejmowane w oparciu o umyślnie zafałszowany przez J. M. obraz wydolności finansowej kredytobiorcy, nie stanowiło dla niego najwyraźniej żadnego punktu odniesienia przy tak zorganizowanym mechanizmie działania. Jako wieloletni pracownik Banku, J. M. był świadomy narażenia pracodawcy na zwiększone ryzyko poniesienia szkody wielkich rozmiarów, wpływając swoim działaniem na pozytywną decyzję kredytową względem klienta, który w rzeczywistości nie tylko nie posiadał środków na spełnienie warunków stawianych przez komitet kredytowy i zarząd banku, ale dodatkowo zwiększył pasywa w związku z zaciągnięciem pożyczki, do której doszło z nakłonienia J. M.. (...) S.A. wskazała, że pracodawca oczekuje od osoby zajmującej tak odpowiedzialne stanowisko jak on, szczególnej dbałości o jego interesy i poszanowania obowiązującego w banku porządku, w tym także w zakresie reguł udzielania kredytów i oceny ryzyka oraz w zakresie bezwzględnego uszanowania kompetencji komitetu kredytowego oraz organu zarządzającego m.in. na gruncie decydowania o maksymalnym poziomie akceptowalnego ryzyka gospodarczego (kredytowego); nie zaś działań, którymi celowo doprowadza się do obejścia przyjętych w tym zakresie ustaleń – i to wyłącznie w celu uzyskania własnych korzyści przez pracownika.

W tak zakreślonych granicach oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, Sąd Okręgowy uznał, że powód faktycznie dopuścił się umyślnie naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych mogąc przy tym wyrządzić pozwanej szkodę.

Przede wszystkim, jak słusznie zaakcentował Sąd Rejonowy, umowa o współpracę, na podstawie której powód miał świadczyć usługi pośrednictwa finansowego w zakresie pozyskiwania klientów dla pozwanej, nie upoważniała powoda do wykorzystywania dla własnych celów informacji pracowniczych. Nie może ulegać wątpliwości, że powód wiedze o braku możliwości sfinansowania przez (...) sp. z o.o. kaucji z własnych środków, uzyskał uczestnicząc jako pracownik pozwanej, w rozpoznaniu wniosku spółki o udzielenie pożyczki przez bank. Powód nie był jednak upoważniony do wykorzystywania tej informacji dla własnych celów. Z kolei, jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, spółka (...) informacji takich nie mogłaby uzyskać samodzielnie, gdyż nie uczestniczyła w procesie kredytowym (...) sp. z o.o., a pozwana informacji tych nie udostępniała podmiotom niezwiązanym z wnioskiem.

W związku z powyższym powód – działając poprzez spółkę (...) sp. z o.o. sp. k., której był członkiem zarządu komplementariusza tej spółki – udzielił wspólnikom (...) sp. z o.o. pożyczki w kwocie 2.000.000,00 zł. Spłata pożyczki została zabezpieczona poręczeniem (...) sp. z o.o., poddaniem się przez spółkę egzekucji oraz hipoteką na nieruchomościach będących własnością spółki. Nie może budzić wątpliwości, że czynności nastąpiły przed udzieleniem przez pozwany bank kredytu na rzecz (...) sp. z o.o. Wszystkie te czynności wpłynęły na sytuację finansową spółki (...) kontrahenta banku, a przez to również na jej zdolność kredytową, która powinna podlegać ponownej analizie. Powód w tym czasie nie tylko zajmował stanowisko dyrektora oddziału pozwanej, w którym procedowany był wniosek (...), ale związany był bezpośrednio z udzieleniem pożyczki wypływającej na sytuację finansową (...). Powód wprawdzie bezpośrednio nie uczestniczył w określaniu zdolności kredytowej spółki, to jednak procedurę tę nadzorował, a następnie brał udział w posiedzeniu komisji kredytowej, która obradowała nad wnioskiem (...) sp. z o.o. Powód zatem, co jednoznacznie wynika z zasady dbałości o dobro pracodawcy, winien poinformować bank o zmianie zdolności kredytowej (możliwym obniżeniu) (...) sp. z o.o. w związku z transakcją związaną z udzieleniem zabezpieczenia spłaty pożyczki. Powód nie podjął w tym zakresie żadnych czynności, nie poinformował o tym pracodawcy, ani nie przedstawił nowych okoliczności związanych z sytuacją finansową spółki. Tym samym powód

świadomie naraził pozwany bank na ewentualną szkodę związaną z sytuacją finansową (...) sp. z o.o. Nie ma przy tym znaczenia, czy brak spłaty pożyczki nastąpił, czy też nie. Istotne jest jedynie, że istniało prawdopodobieństwo, że zachowanie (...) sp. z o.o. może doprowadzić do niezaspokojenia ewentualnych roszczeń pozwanej.

Warto również zauważyć, że wprawdzie umowa o współpracę zawartą między stronami niniejszego sporu nie zakazywała wprost udzielania przez powoda pożyczek, to jednak gdyby iść takim tokiem rozumowania – jak chce powód – to należałoby w każdej umowie wskazywać wszystkie czynności, których wykonywania umowa nie obejmuje. Takie zapatrywanie jest całkowicie pozbawione logiki. Wbrew twierdzeniom powoda umowa o współpracę określała w § 1 w sposób wyczerpujący, czynności do dokonywania, których obowiązany był powód. Czynności te nie zawierały możliwości udzielenia pożyczki.

Reasumując, w ocenie Sądu odwoławczego powód dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Po pierwsze działając umyślnie wykorzystał dla celów prywatnych informacje uzyskane w związku zajmowanym stanowiskiem dyrektora oddziału. Po drugie, przez swoje rażące niedbalstwo nie poinformował pozwanej o pogorszeniu sytuacji finansowej (...) sp. z o.o. i źródle finansowania wpłaconej przez spółkę kaucji pomimo uczestniczenia w udzielaniu pożyczki i bezpośredniej wiedzy na ten temat. Powyższe zachowanie powoda oprócz tego, że mogło wyrządzić pozwanej szkodę poprzez brak możliwości zaspokojenia ewentualnych roszczeń względem (...) sp. z o.o., nadto mógł wpłynąć na renomę banku. Powyższe okoliczności uzasadniały rozwiązanie z powodem umowy o prace bez zachowania przez pozwaną okresu wypowiedzenia.

Sąd Okręgowy o kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu (art. 98 k.p.c.) oraz zasadą rozstrzygania o kosztach w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Powód jest stroną przegrywającą postępowanie apelacyjne. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego ustalono w kwocie 120,00 zł na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

Mając na uwadze całość rozważań, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

Dorota Czyżewska Bożena Rzewuska Grzegorz Kochan